

Iem de forskjellige Meninger efter Udvalgets Forslag. Efter det Forslag vil nemlig den Dissentierende, der vedbliver sin Mening, foranledige, at Formanden indberetter det til Finanzministeriet; den derimod, der ikke anseer sit Votum for absolut holdbar, vil slutte sig til de Andre for at undgaae unødvendig Vidtøstighed eller en Afgjørelse, hvis Udfald dog maaskee kan være tvivlsomt. Men hvor er da den Fordeel, Udvalgets Forandring skulde medføre? Jo, vil man sige, der er den Forfæjle, at efter Udvalgets Forslag vil den blotte Dissents bevirke, at Formanden indberetter Sagen, for at den kan afgjøres ved Lov, og saaledes en større Garanti opnaaes end efter det oprindelige Forslag; thi her efter det oprindelige Forslag skal nemlig selve den dissentierende Medlem andrage paa Forandring, og det er meget tænkeligt, at han ikke vil underkaste sig denne Uleilighed. Grundene hertil kunne være forskjellige, han kan være tvivlsraadig, usikker i sin Mening o. s. v. Men tænker det dissentierende Medlem saaledes, vil jo aldeles den samme Ulempe eller Mangel paa Garanti fremtræde efter Udvalgets Forslag; thi et saadant Medlem vil ikke fastholde sin Dissent under Discussionen med de øvrige Medlemmer, der jo navnlig for at undgaae de hyppige Love, som ellers vilde være at give, ville stræbe efter Conformitet i de forskjellige Vota; det er netop den Imødekommen, som Udvalget haaber, vil finde Sted. Saaledes som jeg nu har tilladt mig at fremstille Sagen, seer jeg virkelig ikke, at der skulde være vundet saameget ved Udvalgets Forslag, at det skulde kunne motivere Thinget til at lade Sagen gaae tilbage til Folkethinget og underkaste Lovens Antagelse en ny Chance. Man siger nok: denne ubetydelige Forandring vil let gaae igjennem og Loven derved være antaget; men det turde dog være muligt, at dette Udfald ikke er saa afgjort. Vi have før i andre Sager seet, at hvad der engang var antaget, blev for-

kastet ved en senere Behandling. Det er jo vist, at Loven, som den nu foreligger, har sine virksomme Modstandere; lader os da ikke give dem en ny Leilighed til at arbejde imod den; lader os ikke give dem nye Baaben ihænde imod os, og derfor beder jeg Enhver, der mener det vel med Loven, at stemme for vort Ændringsforslag.

Blechingberg: Jeg kan ikke nægte, at jeg blev noget overrasket ved at see det Ændringsforslag, som nu foreligger; thi blandt de Herrer, der have stillet det, ere de 2 den Minoritet, som uden nogen Forbeholdenhed har indstillet den Redaction af Loven, som nu foreligger det ærede Thing; thi nogen Forbeholdenhed findes ikke i Betænkningen og nogen Forbeholdenhed er ikke tagen under de mundtlige Forhandlinger, det mig bekendt. En anden Grund, hvorfor det forundrede mig, at see dette Ændringsforslag, er, fordi man vil tiltroe det ærede Landsting en saadan Mangel af Følelse for sin egen Værdighed som lovgivende Magt, at det vil beslutte Noget den ene Dag og gjøre det om igjen den anden Dag. Jeg skulde troe, at, dersom man vilde gjøre det, maatte Folk vel fristes til at spørge: „vide de ogsaa, hvad de gjøre?“ Jeg troer ikke, at Hensynet til det andet ærede Thing kan i nogen Maade retfærdiggjøre en Handlemaade, som den, hvorefter her er Spørgsmaal. Jeg er overbevist om, at den Forandring, hvorom der her er Spørgsmaal, vil ikke have en saadan Indflydelse, som den ærede forrige Taler lod til at befrygte. Men om den ogsaa havde det, saa mener jeg dog, der er en højere Betragtning, vi have at handle efter end saadanne Hensyn. Desuden forekommer det mig, som vi have en ganske ny Erfaring, der i saa Henseende bør være vor Læremester; thi et vidtøstigt Lovarbejde, som Landstinget eenstemmig har vedtaget, og som Alle ønske fremmet, vil snart vende tilbage til Landstinget med indgribende Forandringer fra det andet Thing.